

... toen al verlieten met het „handenwasschen“ soms wel vijf, wel tien minuten aan het eind daarvan keerde Ied trouw terug tot haar moeilijke taak, die langzaam, langzaam vorderde, tot op een warmen voorjaarsdag, dat tante Suze in haar tuin bij den bloeienden gôu-regen stond, Ied als eer speelsche jonge hond op haar af kwam stormen en haar bijna omver trok in haar uitgelaten vreugd.

„Hoera! De zakdoeken! Af! Daar zijn ze!“ Ze duwde haar tante het pakje in de handen en danste met wijd-uitgespreide armen al de paden van den tuin door: „Nou ben ik vrij! Nou heb ik fijn, fijn, fijn geen schuld meer! Nou is m'n mooie rekje eindelijk van mij!“ Weer vloog ze als een doller Dries op tante Suze toe en sloeg de armen om haar hals en kuste haar, dat het zoo klapte. „'t Rekje is beeldig, hoor, en ik bedank u! Dat kòn 'k eerst niet . . . Ik wist . . . ik dacht . . . Misschien moet ik het toch nog weer teruggeven, dacht ik, maar nou . . . Nou heb ik fijn, fijn, fijn geen schuld meer,“ begon ze weer van voren af, tot tante lachende de vlucht nam, bang, dat ze een tweede omhelzing zou moeten ondergaan.

Een Complimentje.

Misschien hebben jullie al weleens gehoord, dat men in 't buitenland vindt, dat wij Hollanders heel goed vreemde talen, hun talen, spreken. Fransch, Duitsch, Engelsch vooral. Het doet me altijd goed, als ik zoo'n lofuiting te hooren krijg over onze knapheid in talen, en, als de bewonderende buitenlanders verder kijken dan hun neus lang is, doen ze er oök een compliment bij voor ons taalonderwijs.

Onlangs heb ik me echt verkneuterd. In mijn morgenblad las ik 't volgende: Een Nederlandsch bloembollenkweker moest als getuige in een proces optreden voor den Londenschen rechtbank. De rechter stond verbaasd over het vloeiende Engelsch, van den Hollander en kon niet nalaten hem te vragen: „Waar hebt U zoo goed Engelsch leeren spreken!?“

„In Holland“ luidde het antwoord.

Een der advocaten moest er ook een woord bij doen, zóó gefrappeerd bleek hij door onzen landgenoot: „Wie weleens in Nederland en Noorwegen is geweest, merkt, dat daar op de scholen uitmuntend les in Engelsch gegeven wordt.“

De rechter voegde er bij, en ik denk wel, dat hij benijdend gezucht heeft: „Het is verwonderlijk, dat ze onze taal in hun eigen land zoo goed leeren. Wij kunnen hier geen vreemde talen leeren. U spreekt werkelijk uitstekend Engelsch.“

NANNIE VAN WEHL.